

‘El zoo de vidre’ i la bona fusteria teatral

Josep M. Pou dirigeix al Goya l’adaptació del clàssic de Tennessee Williams

Josep Maria Pou dirigeix una nova posada en escena d’*El zoo de vidre*, el primer gran èxit de Tennessee Williams. Míriam Iscla, Dafnis Balduz, Meritxell Calvo i Peter Vives tenen casa al Teatre Goya.

LAURA SERRA

BARCELONA. “*El zoo de vidre* no necessita cap justificació”, sentència Josep Maria Pou des de la cadira de rodes que necessita aquests dies; per culpa d’un accident quan estava de gira a Torrejón de Ardoz, es va trencar un peu. “És una obra capital del teatre del segle XX –continua–. És una petita joia, una caixa de música. Té el misteri de la bona fusteria teatral”. I, malgrat aquests atributs, poques vegades s’ha pogut veure fent temporada als teatres catalans de la mà d’una companyia professional. Josep Maria Pou s’ha proposat recuperar aquest clàssic nord-americà, que l’acompanya des que en va triar alguns fragments per a la prova d’accés a l’escola d’art dramàtic de Madrid, 47 anys enrere. I ho fa dirigint una nova posada en escena al Teatre Goya (amb la traducció que en va fer Emili Teixidor) a partir del 14 de maig.

El zoo de vidre es va estrenar el 1944 a Chicago, després va fer el salt a Broadway i va suposar el llançament de la carrera de Tennessee Williams, tot i que en realitat l’autor havia escrit una obra anterior que va ser un fracàs tan estrepitosos que és

J.M. Pou envoltat dels Wingfield: Meritxell Calvo, Peter Vives, Míriam Iscla i Dafnis Balduz. DAVID RUANO

probable que la volgués oblidar, explica Pou. *El zoo* manté els trets d’obra primerenca: aquí hi ha un autor sincer, amb una mirada neta, que aboca alguns dels seus traumes familiars en una obra descaradament autobiogràfica. “Els personatges són senzills, purs, innocents, la humanitat és la seva principal característica. Després el món de Tennessee Williams s’aniria enfosquant i complicant”, opina el director.

Míriam Iscla interpreta el rol d’Amanda Wingfield, que l’actriu defineix com a “bipolar vital i emo-

cional”, un caràcter a l’altura de les mítiques Blanche Dubois (*Un tramvia anomenat desig*) i Maggie (*Gata sobre teulada de zinc calenta*). Wingfield és una dona abandonada pel marit que exerceix de mare somiadora i alhora castradora dels seus dos fills: el noi (Dafnis Balduz) és l’alter ego de Williams, un poeta que treballa en una fàbrica de sabates per mantenir la família i només desitja fugir-ne; la noia (Meritxell Calvo) és una jove coixa i poruga i la mare està obsessionada per trobar-li un marit. Aquí és on entra en joc el quart protagonista, el pretendent (Peter Vives). “L’Amanda és una dona d’excessos, i això la fa molt teatral –diu Iscla–. D’una banda està ancorada en el passat, perquè és quan va ser feliç, però de l’altra els fills l’obliguen a mirar endavant. Té una il·lusió infantil pels somnis que vol realitzar, però a la vegada una angoixa vital produïda per la realitat que li plantegen els seus fills”.

L’espectacle se situa en el lloc concret i màgic del records. Pou ha decidit donar-se llibertat per jugar amb situacions i personatges i mantenir l’estructura original del text, en què el fill, Tom Wingfield, és el narrador. I malgrat que Williams es mou en el realisme màgic, no social, amb “personatges amb més ànima que cos, que converteixen tot el que toquen en poesia”, Pou hi veu també reflectides les grans preocupacions del públic d’avui: la precarietat, la pobresa i, esclar, la família. —

Excessos
L’Amanda és una “bipolar vital i emocional”, afirma Iscla